

Arrest

nr. 230 375 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 juni 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 31 mei 2011 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 1 juni 2011 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Tijdens een medisch onderzoek van 24 augustus 2011 wordt vastgesteld dat verzoeker ouder is dan 18 jaar.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 14 oktober 2013 om verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren, maar hem wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Verzoeker wordt op 14 juni 2016 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar waarvan 18 maanden met uitstel wegens verkrachting gepleegd op de persoon van een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden die van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging van een wapen of een erop gelijkend voorwerp en wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging.

1.5. De commissaris-generaal beslist op 27 april 2017 tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De commissaris-generaal is van oordeel dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Kaboel en een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

1.6. Bij arrest van 8 april 2019 met nr. 219 544 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Bij aangetekende brief van 18 april 2019 wordt verzoeker erop gewezen dat een onderzoek loopt waarbij wordt overwogen om een einde te stellen aan zijn verblijf. Er wordt hem verzocht om een vragenlijst in te vullen en hierbij ook de nodige bewijzen voor te leggen, dit binnen een termijn van 15 dagen.

1.8. De gemachtigde van bevoegde minister neemt op 7 mei 2019 de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelt tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.9. Op 25 juni 2019 neemt de gemachtigde van bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing. Deze is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door PZ Demerdal-DSZ op 25/06/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [O.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Afghanistan

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25/06/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 octies) van 07/05/2019, hem ter kennis gegeven op 14/05/2019. Betrokkene werd op 14/06/2016 door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren voor 18 maanden wegens verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp, evenals voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige persoon beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp.

Bijgevolg blijkt dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

X Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene werd op 14/06/2016 door de Correctionele Rechtbank te Brugge definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren met uitstel 5 jaren voor 18 maanden wegens verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp, evenals voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige persoon beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp.

Bijgevolg blijkt dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Betrokkene werd eveneens gehoord aan de hand van een per aangetekend schrijven opgestuurde vragenlijst en verklaarde op 29/04/2019 betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, niet te kunnen terugkeren omwille van het gebrek aan veiligheid waar hij in Afghanistan woonde. Hij verwees naar de terreur door de Taliban en het vermeende feit dat niemand zijn individuele veiligheid en bescherming kan garanderen. Hij gaf aan dat dit zo voor overal in Afghanistan is en hij nergens veilig bent. Tot slot gaf hij aan dat de Afgaanse samenleving hem niet meer als één van hen beschouwt, maar als christen, vermits hij hier in België al 8 jaar woont, vele jaren naar school bent gegaan en hier ook al verschillende jaren werkt, waarvan de laatste twee jaar als zelfstandige. Dienaangaande merken we vooreerst op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van het subsidiaire beschermingsstatus van betrokkene van oordeel was dat hij in de stad Kaboel over een veilig en redelijk vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet. Het concludeerde dat hij mag worden teruggeleid naar Kaboel en dat een verwijderingsmaatregel bijgevolg verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die betrokkene gedurende zijn verblijf in België opdeed, geenszins verloren gaan en door hem aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren.

Betrokkene werd gehoord op 26.11.2018 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de

levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart aan de PZ Demerdal-DSZ dat hij geen in België verblijvende gezins- of familieleden te hebben. Betrokkene verklaart eveneens niet ziek te zijn. Betrokkene werd eveneens gehoord aan de hand van een per aangetekend schrijven opgestuurde vragenlijst en verklaarde op 29/04/2019 geen in België verblijvende gezins- of familieleden te hebben, wel een echtgenote in Afghanistan, net als een moeder, 2 broers en een zus. Betrokkene verklaart eveneens niet ziek te zijn. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

1.10. Bij arrest van 27 september 2019 met nr. 226 777 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissingen van 7 mei 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Verzoeker wordt op 12 november 2019 gerepatrieerd naar Kaboel, Afghanistan.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Bij het eventueel opleggen van een inreisverbod, dient de verwerende partij rekening te houden met artikel 74/11 Vreemdelingenwet. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Conform artikel 74/11, §1, 1° Vreemdelingenwet kan een beslissing tot verwijdering gepaard gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Het opleggen van een inreisverbod van meer dan drie jaar is bijgevolg geen automatisme. De verwerende partij heeft hierbij een discretionaire bevoegdheid en dient deze met de uiterste zorgvuldigheid en redelijkheid te gebruiken.

Verweerder heeft nagelaten op een correcte en eerlijke wijze te motiveren waarom hij een inreisverbod van 8 jaar oplegt.

In het bovenvermelde artikel staat een inreisverbod van max 3 jaar. Waarom heeft verweester een inreisverbod van 8 jaar opgelegd en op basis van welk artikel is een raadsel.

Verweester stelt dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. Verzoeker meent data het vonnis van de correctionele rechtbank van 3 jaar geleden is.

Als hij in die 3 jaren geen gevaar was voor de openbare orde, hoe kan hij nu een gevaar zijn voor de openbare orde?

Verweester verwijst naar de veroordeling door de correctionele rechtbank om haar beslissing te motiveren.

Verzoeker excuseert zich voor de fouten die hij begaan is en waarvoor hij trouwens gestraft is.

Verzoeker meent dat hij een mens is en dat hij zijn lesje geleerd heeft.

Verzoeker hoopt dat hij een tweede kans krijgt om zijn leven verder op te bouwen.

Verzoeker meent eveneens dat verweerster ten onrechte de motivering van de strafrechter gebruikt om haar beslissing te motiveren.

Strafrecht is iets zeer speciaals. U zal geen enkel vonnis vinden waar een strafrechter mooie woorden schrijft over een verdachte.

De motivering van een strafvonnis is om de beslissing van een strafrechter te rechtvaardigen. De argumentatie van een strafrechter mag niet gebruikt worden om een administratieve beslissing van de DVZ te motiveren.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het volgende arrest van uw Raad waarin het volgende gezegd wordt: De Raad merkt op dat, zoals blijkt uit het bovenstaande, bij de beoordeling van een 'ernstig misdrijf' in de zin van artikel 55/4, & 1, c vv., rekening dient te worden gehouden met de aard van de daad en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. De werkelijke gelden 'materiële' schade betreft de diefstal van een GSM – toestel en een Chanel handtas op 30 oktober 2016 van een twee vrouwen waarbij de twee personen in hun gezelschap verwond werden. Drie personen waren licht gekwetst en het vierde slachtoffer was zeven dagen werk onbekwaam.

(...)

Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, in is de Raad in casu van oordeel dat de door de verzoekende partij gestelde daden waarover zij werd veroordeeld, in de gegeven omstandigheden, thans niet worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, &1 c vv.

RvV 214 315 van 19 december 2018

Verweerster stelt dat er een risico op onderduiking bestaat.

Verzoeker meent dat hij over een vast werk en adres beschikt in België. Hoe kan er sprake zijn van een onderduiking.

Verzoeker wacht gewoon op de uitspraak van uw Raad over de beslissing tot intrekking van zijn verblijfsvergunning."

2.2.1. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel, dat enkel kan spelen waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze wetbepaling voorziet in zijn § 1 als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Verzoeker wordt een inreisverbod opgelegd enerzijds met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en anderzijds met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat hij geen uitvoering gaf aan een vroegere beslissing tot verwijdering, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 mei 2019.

Verweerder beslist verder om, met toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod voor een duur van acht jaar op te leggen. Hij stelt dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hiervoor verwijst hij naar de veroordeling van verzoeker op 14 juni 2016 tot een gevangenisstraf van 2 jaar waarvan 18 maanden met uitstel voor verkrachting gepleegd op de persoon van een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden die van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging van een wapen of een erop gelijkend voorwerp en voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging. Verweerder stelt dat uit verzoekers persoonlijke gedragingen een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet is uitgesloten dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Verweerder wijst er nog op dat verzoeker volgens de commissaris-generaal in Kaboel over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt en dat de kennis, vaardigheden en ervaring die hij tijdens zijn verblijf in België opdeed geenszins verloren gaan en door hem kunnen worden aangewend om zich in de toekomst elders te vestigen en te integreren. Nog stelt verweerder dat verzoeker niet aangaf in België gezins- of familieleden te hebben, terwijl hij wel nog een echtgenote, moeder, twee broers en een zus heeft in zijn land van herkomst. Verzoeker gaf ook niet aan te lijden aan een ziekte die hem verhindert terug te keren naar zijn land van herkomst. In de voorliggende omstandigheden acht verweerder een inreisverbod voor de duur van acht jaar proportioneel.

Gelet op de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inreisverbod en de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inreisverbod voor een duur van acht jaar, kan verzoeker niet dienstig voorhouden als zou niet worden geduid op basis van welk artikel of welke wettelijke bepalingen een inreisverbod voor acht jaar wordt opgelegd. Verzoekers stelling dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet enkel toelaat een inreisverbod voor maximum 3 jaar op te leggen mist juridische grondslag. Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet laat namelijk toe om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In de voorliggende zaak heeft verweerder, na te hebben toegelicht op welke gronden het inreisverbod wordt opgelegd, ook gemotiveerd waarom hij van mening is dat er sprake is van een persoonlijke gedrag van verzoeker dat een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en hij een inreisverbod voor acht jaar in zijn geval proportioneel acht.

Verzoeker geeft aan dat hem ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, waardoor volgens hem geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. In dit verband volstaat het vast te stellen dat het inreisverbod in alle gevallen reeds voldoende grondslag vindt in de toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° en vierde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist de vaststelling niet dat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitvoerde. Deze kritiek kan in geen geval leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker betwist verder dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde die het opgelegde inreisverbod voor acht jaar kunnen rechtvaardigen.

In dit verband kon verweerder evenwel wijzen op de bijzonder ernstige feiten waarvoor verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld, met name verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige persoon beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp. In de voorliggende omstandigheden blijkt niet dat het als kennelijk onredelijk is te beschouwen waar verweerder op basis van de voorliggende gegevens vaststelde dat de gepleegde feiten wijzen op een gevaarlijke criminele ingesteldheid van verzoeker die maakt dat er sprake is van een persoonlijk gedrag dat wijst op een actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde.

In de beslissing van 7 mei 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten had verweerder omtrent de door verzoeker gepleegde feiten zo ook reeds vastgesteld dat de

strafrechter de gepleegde feiten als bijzonder ernstig gekwalificeerde en oordeelde dat deze feiten getuigen *“van een perverse persoonlijkheid in hoofde van de eerste beklaagde die het slachtoffer [...] verkracht en aangerand heeft en haar aldus tot willoos object van zijn eigen lustbevrediging heeft herleid, zonder zich daarbij ook maar iets aan te trekken van de traumatiserende gevolgen van zijn daden voor het slachtoffer en met totale miskenning van haar fysieke, seksuele en psychische integriteit, hetgeen in hoofde van de beklaagde wijst op een immorele ingesteldheid en op een flagrant gebrek aan respect voor de geldende menselijke, sociale en morele waarden”*. Nog wees verweerder er in deze beslissingen reeds op dat verzoeker in het kader van de heroverweging van zijn subsidiaire beschermingsstatus tijdens zijn gehoor bij de commissaris-generaal van 10 maart 2017 de feiten waarvoor hij werd veroordeeld minimaliseerde en de schuld hiervan bij het minderjarige slachtoffer legde. Verweerder stelde vast dat verzoeker aangaf zich niet bewust te zijn van echte fouten die hij zou hebben gemaakt. Verweerder besloot dat uit verzoekers persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een definitieve veroordeling, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. In zijn arrest van 27 september 2019 met nr. 226 777 beoordeelde de Raad deze beoordeling ook reeds als kennelijk redelijk.

Door erop te wijzen dat het strafvonnis dateert van drie jaar geleden en aan te geven dat er geen sprake is van nieuwe feiten van openbare orde, toont verzoeker de kennelijke onredelijkheid van de gedane beoordeling andermaal nog niet aan. Uit de veroordeling is duidelijk een zeer verontrustende persoonlijkheid van verzoeker naar voren gekomen alsook is naderhand gebleken dat verzoeker, ook na zijn verblijf in de gevangenis, de gepleegde feiten minimaliseerde en relativeerde en het slachtoffer culpabiliseerde, hetgeen terecht doet besluiten dat uit zijn persoonlijk gedrag *“een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Derhalve staat vast dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt”*. Thans beweren dat hij wel zijn lesje heeft geleerd is ook niet afdoende om tot een andere conclusie te komen, te meer nu uit een gehoorverslag van 29 april 2019 blijkt dat verzoeker verklaarde nooit opgesloten of veroordeeld te zijn geweest voor bepaalde feiten, ook niet in België, en hij dus nog steeds – zelfs op dat moment – de gepleegde feiten bleef ontkennen.

De Raad ziet ook niet in waarom verweerder, voor de beoordeling van het actuele en ernstige gevaar voor de openbare orde, niet zou mogen teruggrijpen naar de vaststellingen die de strafrechter heeft gedaan met betrekking tot de concrete feiten en gedragingen van verzoeker en zijn ingesteldheid.

Verder blijkt de relevantie niet van verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad waarin werd overgegaan tot een beoordeling van een *‘ernstig misdrijf’* in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is geen beslissing waarin toepassing wordt gemaakt van deze wetsbepaling. De strafrechtelijke feiten waarvan sprake in dit arrest, met name diefstal van een gsm en een handtas waarbij ook enkele personen werden gekwetst, zijn ook geenszins vergelijkbaar met de bijzonder ernstige feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld.

Met zijn uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens dan wel op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onwettige wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. Verzoeker beroept zich nog op een schending van artikel 8 van het EVRM, maar elke toelichting ontbreekt. Verzoeker geeft niet aan dat hij zich kan beroepen op een privé- en/of gezins- of familieleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM, laat staan dat hij dan zou verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing hierop een ongeoorloofde inbreuk zou uitmaken. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.2.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS